

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 12. Quomodo ipsi Deus manifestaverit pericula & necessitates
quarundam animarum, ut illis subveniret suis precibus ac monitis,
docueritq[ue] illam, quæ ipsis essent dicenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XII.

Quomodo ipsi DEUS manifestaverit pericula & necessitates quarundam animarum, ut illis subveniret suis precibus ac monitis, docueritq; illam, quæ ipsis essent dicenda.

EA erat aliquo tempore specialis DEI cum, ut sua famula inspiraret, eamq; instrueret, quid dicere proximis, & quibus de rebus monere deberet eos, qui se ipsi commendabant. Alias autem illi etiam manifestabat pericula & necessitates nonnullarum animarum, ut pro ijs oraret, & impediret pœnas ipsis imminentes. Ex his omnibus recensēbimus & adferemus quedam insigniora & utiliora, quibus nullum subest periculum, deveniendi in cuiusquam notitiam.

§. I.

IN primis, ait ipsa, quia me quàm timidissimè gerebam conversando cum proximis, eò quòd essem fœmina, mihiq; conscia meæ fragilitatis ac miseriarum, vidi quodam die (in Septembri anni 1602.) Christum Dominum, qui habebat librum, seu quandam adumbratam imaginem in suis manibus, quam Divina Majestas inspiciebat, & volebat à me inspici, ut in ea lineari, seu umbratili pictura intelligerem omnia, quæ in me DEUS intuebatur ac videbat, mihi fuisse à ipsomet data & collata, effeq; illius opus, id quod me animavit, affecitq; solatio, & hic animus augebatur experiētiâ eorum, quæ mihi contingebant in ista conversatione: sæpè enim mihi DEUS manifestabat supernaturali lumine malum statum, vel periculum eorum qui mecum loquebantur, atq; ego illos juvabam eo modo, quem mihi Divina ipsius Majestas suggererat: aliàs autem mihi dicebat, hos vel illos, si eos alloquerer, convertendos, aut adjuvandos; incitando me, ut conarer ipsos alloqui: interdum mihi dicebat monita, quæ illis deberem dare, & jubebat me ea ipsis intimare adeò manifestè ac potenter, ut non

possem aliter facere, nisi vellem præterire DEI voluntatem, à quo mihi indicabatur, quamvis id semper fecerim cum aliqua repugnantia meæ naturalis verècundia, atq; petito consilio à meo Confessario.

Aliquando Pater quidam spiritualis me rogavit, ut commendarem DEO quandam personam, cujus ipse excipiebat confessiones, & de qua erat magnopere sollicitus, eò quòd haberet quædam infueta, & sublimia, quibus metuebat, subesse illusionem ac deceptionem Satanae, qui se transfigurare solet in Angelum lucis. Feci, quod mihi dixerat, tam sollicitè, ut mihi illam personam in eo periculo constitutam semper viderer gestare in humeris, & quotiescunq; illam videbam, vel DEUS mihi ipsam repræsentabat, dicebat mihi: Adverte hic esse deceptionem. Videbaturq; mihi, eandem subinde exhibere, ac si mihi aperiret illius conscientiam, eamq; mihi manifestaret. Ego vehementer timebam, ne esset diabolus, qui me vellet circumvenire, & dicebam DEO, me nihil velle scire de ea persona, præterquam ut si esset illusa, Divina Majestas ipsam illuminaret, suâq; manu sustineret; quòdq; si ego aliquid possem, darem vitam meam & sanguinem pro salvanda ejus anima. Verùm DEUS, quando mihi illam ponebat ob oculos, quod sæpè faciebat, mihi dicebat: Ecce! hic est fraus. Ego autem ei dicebam: Mi Domine, si ita est, quid vult Tua Majestas, à me fieri? Jam dixi, quòd essem datura vitam pro ipsius salute. Tu medere malo, quia potes. Post hoc mihi Dominus iterum idem dixit; addiditq;: Dic id ipsius Confessario. Ego hoc dixi meo Confessario, & feci, quod iussa eram: verùm Divina Majestas mihi iterum dixit: Dic hujus personæ Confessario, ut attendat: decipitur enim ibi.

ibi. Dixi id ipsius Confessario, qui me rogauerat, ut istud negotium commendarem DEO: Sed dixi, ut obedirem, etiam si non absq; magna difficultate; vellem enim potius centies millies mori, quam ullo modo offendere meum DEUM. Sequenti die rursus iteravit idem, addendo: Dic illi id, quia hac ratione oportet occurrere malo. Ego tergiversando dixi: Domine, dicat id ipsi Tua Majestas, ego enim non scio dare consilia. Post modicam moram dictum mihi rursus fuit: Tu dic, quod tibi dictum est. Tunc tacui, & feci, quod absq; graui conscientiae remorsu non possem aliter facere.

In hac revelatione apparuit certamen duorum affectuum, qui videntur contrarij, licet sint boni: affectus videlicet iuvandi animas aliorum, & verecundia ac timor proprii damni, atq; Divinae offensa. Propterea non offendebarur DEVS his oppositionibus. Imò, inquit, me solabatur; quia cum ego illi dicerem: Tunc es Domine, qui mihi ista dicis? an verò ego decipior? illuminabat me Divina Majestas quodam lucis radio, ut clarè perspicerem, me non decipi. Dicebantq; ipsi: Domine, tu scis meam voluntatem, & quòd, si scirem, quid velles, ruerem ad illud opere complendum, etiam si me oporteret intrare ardentem ignem. Doce me igitur, quid hac in re mihi sit agendum. Dominus respondit: Si hoc habes, atq; sentis, quare times in isto negotio quidlibet facere? Cum autem propter meum scrupulum subinde iterum dicerem: Domine, tunc es? audiebam mihi respondentem: Nescio, quid ampliùs tibi fieri debeat, ut acquiescas: nihil deest aliud, quam ut tibi dicatur verbis sensibilibus, quo magis turbaberis.

§. II.

Aliàs mihi idem Dominus manifestavit periculum animarum. Quadam vice, cum orarem, mihi dedit DEUS clarissimum lumen, quòd in summo vertentur discrimine & periculo perditionis

tres vel quatuor animarum, quas pro sua infinita bonitate volebat erutas ex eo periculo, & constituere in via salutis; atq; propterea dignatus est, sicut ipse novit, illuminare meam animam, ut agnosceret istam necessitatem, simulq; me movere efficaciter & potenter ad commiserationem, ac desiderium ipsi id succurrendi, & ad petendum ab ipso multis lacrymis & gemitibus: quia ultra quindecim dies, non potui quiescere, nec evellere ex meo corde hanc necessitatem, neq; cessare ab ab eo rogando, ut illi succurreret, donec me illuminaret, quòd jam sint in via salutis; quo intellecto fui recreata, & quievi.

Dum alià vice agerem cum Domino, vidi quòd vehementer irasceretur, deprecissèq; punire quendam, propter aliquod grande peccatum, ab ipso commissum, datà occasione multis alijs, faciendi tantundem, eò quòd esset primariae inter ipsos dignitatis, qui id perpetraverat. Quebatur Divina Majestas, & meritò, dicebaturq;: Quid tibi videtur de malignitate hujus hominis, qui gratis, & sine ullo suo commodo me offendit; atq; sic mecum egit, ac si me non nòsset, nec in me crederet, & ità peccavit ac induxit alios in peccatum, ac si haberent DEUM ligneum, non videntem, nec intelligentem, neq; potentem punire ipsorum scelera. Ego verò illum graviter castigabo, quòd ipse experietur. Quando adverti DEUM tantopere, & justissimè indignari, videbar mihi etiam irasci, & dixi, Divinam Majestatem jure meritissimo ità succensere: sed cum dolerem ex animo, ob poenam, quam volebat infligere illi miserabili, dixi secundo Divinae Majestati: Mi Domine, propter tuam bonitatem, & per viscera tuæ misericordiae, ignosce isti homini, nec illum tam graviter puni. Dominus autem mihi respondit: Apage, ne mihi hac de re loquaris. Ego tum conticui, quia ipsum adverti ità constitutum, ut mihi visum fuerit, non esse bonum tali tempore loqui, & usq; adeò magnà commiseratione erat commotum cor meum, ac dolore, ut illum nesciam verbis exprimere. Tantum dicebam: O te infelicem! & cum

non possem quiescere, denuò me converti ad Dominum, dicebámq; illi : Miserere illius miserabilis, tuo sanguine redempti. Sed ipse mihi rursus dicebat : Apage. Ego autem propter desiderium, quo tenebar, juvanda ejus animæ, dixi : Hoc tamen, mi Domine, tibi volo dicere : Miserere animæ ipsius, propter magnam bonitatem tuam. Atq; tunc jam experiebar Dominum benigniorem, & spero ipsum fore ei propitium.

Aliàs (in Augusto anni 1601.) Dum current tauri in foro, & ego essem in mea collectione, fui ducta ab Angelis in spiritu ad idem forum, in quo vidi multos diabolos, qui ibi erant, ut exequerentur suum officium, referrentq; sua lucra. Postquam autem me conspexissent, valde illis id displicuit, dicebantq; sibi invicem : Hic venit ista maledicta. Ibi mihi ostendit Dominus quandam animam, quæ eo die juxta cursum ordinarium, verfabatur in præsentis periculo damnationis; & hæc fuit præcipua causa, quòd me eò duxerit, ut intellexi à meis Angelis. Statim, ac adverti tantum periculum illius miserabilis, converti me ad DEUM, orans ipsum quàm instantissimè, ut ei succurreret; ac tandem inde abivi cum magna fiducia, quòd illum esset DEUS liberaturus. Et verò non fuit rescitum, quòd eo die acciderit ullum infortunium ex ijs, quæ solent in ejusmodi ludis evenire.

§. III.

Mirabilior est sequens visio, & plena præclaris monitis, in qua ipsi fuit revelatus status quarundam personarum, quæ, sub prætextu cæli, præbebant occasionem gravium peccatorum, ut pro illis omnes. Dum, inquit, egissem cum DEO, intercessissemq; apud Divinam Majestatem, pro magna necessitate cujusdam personæ, vehementer optans, ut illi DEUS succurreret, elevavit anima mea oculos, & vidit Majestatem Christi JESU Domini Nostri pendentem è Cruce. Habebat autem manum sinistram refixam à Cruce, & brachium pendulum, ac medium corpus pro-

num ad casum, ut Dominus videretur ruiturus in terram, cum summo suo dolore. Videns anima mea hoc spectaculum tam luctuosum, vehementissimè fuit afflicta ac indoluit; & quia putabat, suum Dominum casurum ad terram, tanta cum molestia, accurrit quàm celerrimè, volens ipsum complecti, ne caderet. Verùm Dominus videns ejus animum & conatum, dixit illi : Contine te, Anima, quid volebas facere? Propter hoc dictum Domini se continuit mea anima, & obstupuit, fuitq; rapta in ecstasim, intuens suum DEUM cum magno dolore, & compassionem. Postquam ità aliquandiu mansissem, dixit mihi Dominus : Anima, vide, quàm sim afflicta, quantumq; patiar. Depone me ex ista Cruce, & refige me ab illa; aspice, quantopere crucier. Quia mea anima fuerat territa eo, quod ipsi priùs dixisset Dominus : Contine te; quamvis modò diceret : Depone me ex ista Cruce, non fuit ausa accedere, & continebat se, etsi id desideraret. Verùm Dominus, idem mihi dixit secundo : Anima, depone me ex ista Cruce, quia valde affligor. Videns se mea anima urgeri à Domino ad id faciendum, quamvis etiam sentiret difficultatem, quòd sibi non videretur habere vires ad sustinendum illud sacrum Corpus, nihilominus accessit, & complectens fortiter suum DEUM, deposuit ipsum ex Cruce, atq; cum summa reverentia & commiseratione extendit humi in sudario, & cum lacrymis ac dolore composuit idem sacrum Corpus sui DEI ac Domini, quod apparebat exanime, & vehementer deformatum, ac lamentabile. Dissaviabam lacrymans, & adorabam illa sacrata vulnera, ac deinde illo sudario cooperui sacrum cadaver. Postquam id jam peregissem, dixit Dominus meæ animæ : Anima mea, aufer me hinc ad sepulchrum, ubi me collocabis, & relinques. Audiens mea anima, id dicti à suo DEO, qui loquebatur in sacro illo corpore, fuit sollicita & anxia, quia ipsi videbatur, esse difficillimum, facere, quod illi Dominus dixerat & imperaverat, ideoq; ei respondit : Domine mi, & DEUS mi, quomo-

quomodo potero ego tam debilis & imbecillis facere, quod mihi præcipis? Aufer me hinc, Anima, ad sepulchrum, & sepeli me ibi (dixit Dominus) quia poteris. Postquam hoc Dominus dixisset meæ animæ, fuit animata & corroborata, atq; accedens ad illud sanctum cadaver, eleuauit illud ex eo loco, in quo iacuerat, cum magna reuerentia, tulitq; extensum in suis brachijs ad locum sepulchri, comitantibus ipsum infinitis Angelis, & in eo collocavit, ac deposuit. Quamvis autem iter fuerit longum, & sacrum corpus tam magnum, quanta erat statura Christi Domini, nihil mea anima sensit molestiæ, nec fuit fatigata. Tum dixit Dominus, postquam jam ipsum posuisset in eo loco: Anima, modò claude sepulchrum illo lapide. Anima, utpote corroborata à suo DEO, ac bene disposita, accepit statim eum lapidem faciliè, imposuitq; sepulchro, & ibi procubuit osculando ac adorando illum sanctum locum. Interea vidi duos Angelos DEI, quorum alter stabat ad caput sepulchri, alter autem ad pedes. Hi Angeli mihi dixerunt: Anima, jam fecisti, quod tibi fuit mandatum, nunc vade in pace. Sed anima mea manebat immota, nèq; se poterat adigere, ad abeundum ex illo sacro loco, ac deferendum suum DEUM, quem ibi deposuerat. Ipsi autem me urgebant, ac tandem mihi dixerunt: Anima, abi, neq; sis pertinax, non conuenit enim te hîc diutiùs manere. Quapropter mei Domini Angeli, qui aderant, venerunt ad me, & abstraxerunt me inde, duxeruntq; eâ viâ, quâ tuleram Dominum in meis brachijs. Postquam modicum per illam viam fuisset progressa, non absq; desiderio mei DEI, quem reliqueram in sepulchro, habui obuium Dominum, resuscitatum & gloriosum. Statim ac illum mea anima vidit, ex impulsu magni amoris & gaudij prostrata ad ipsius pedes, osculabatur illos, atq; amplexabatur cum magna reuerentia & solatio suo. Dominus ipsam suscepit quàm benignissimè, & amantissimè, dicendo illi: Anima mea. Et imponendo suam sacram manum capiti ejus ac humero, di-

cebat ipsi: Deniq;, Anima mea, me deposuisti ex Cruce, & collocavisti in sepulchro, ferendo me in tuis brachijs, atq; nunc mihi obuiavisti resuscitato, & glorioso. Deinde dixit Divina Majestas illis sanctis Angelis: Accipite istam Animam, & ducite illam ad cœlestem Civitatem, ubi quiescat & recreetur aliquamdiu. Illi id statim fecerunt, duxeruntq; meam animam ad illum felicem locum, & constituerunt ipsam in conspectu Sanctissimæ Trinitatis, quam ille Dominus amanter excepit, posuitq; in suo sacro pectore & corde, atq; in illo suo Divino penitenti ei manifesta vit tam mirabilia, ut ea nec possit, nèq; sciat exprimere; etiãq; tum, quando illa intelligebat, videbatur sibi ea ignorare.

Postquam ibi mea anima aliquamdiu mansisset, posuit illam Dominus in manibus Angelorum, qui ipsam prostraverunt in pavimento illius Cœli, & Majestas Christi JESU Domini Nostri, accipiens ad suam manum aspergillum, intingensq; illud mysticè in liquore, qui erat in pretioso vasculo, quod tenebat quidam Angelus, asperxit totam meam animam tribus vicibus, ex quo beneficio & misericordia, percepit ingentia bona, & applicationem altissimorum ipsius meritorum, quæ nobis obtinuit suâ morte Crucis, contulitq; mihi lumen, & cognitionem infiniti valoris mysteriorum vitæ, & passionis Christi JESU Domini Nostri, ac magnorum bonorum, quæ habemus in Divina ipsius Majestate. Mea anima obstupuit talia Domini opera, & fuit attonita, ignorando eatenus, quid significarent illa mysteria.

Interea ipsi Dominus manifestavit eorum significationem, dixitq;: Anima, tu à me petivisti ac petis instanter, ut prosperè succedat negotium, quod tibi commendaverunt. Ut igitur benè intelligeres, quid hac in re fiat, exhibui tibi mysteria, quæ spectavisti. Vidisti me in Cruce tam afflictum, & uno brachio pendulo: rogavi te, ut me resigeres à Cruce, meq; sepelires, ac tegeles meum sepulchrum lapide; ut tibi significarem, quòd in ista re committantur multa peccata, meq; gra-

viter

viter offendant, & quantum est in illis, denudò acerbè crucifigant frequentius, occidant, ac sepeliant. Qui verò hoc negotio distinentur, illudq; bono zelo examinant, etiamsi mihi sic velint auferre dolorem, meq; refigere à Cruce, nihilominus me vehementer affligunt, quod significat brachium refixum, sicut vidisti, cum ingenti dolore totius corporis: hinc enim sunt orta maxima peccata, quemadmodum tibi dixi, etiamsi id cessurum sit in bonum quorundam, ac salutem. Diabolus sub specie & prætextu bonorum finium, rerumq; valde necessariorum ac utilium, hæc damna intulit. Quando agnovi tuam charitatem, & dolorem, quem fentis ob hæc damna, quæ jam à me intellexeras, tantumque Fervorem, quo oras pro omni ea necessitate, valde me recreavisti & solata es. Atq; id erat, quod te rogaverim, dicendo: Anima, compatere

michi, depone me ex ista Cruce, & fer me ad sepulchrum: Sepeli me pro tua charitate, quæ carent qui me crucifigunt. Quæ omnia es exequuta cum magno dolore, & amore. Et hoc significat, quod me habueris obvium in gloria meæ Resurrectionis. Cætera verò omnia, quæ tibi contigerunt, quando me vidisti in Cruce, & voluisti statim quàm ardentissime complecti, ego autem tibi id prohibui, facta sunt, ut intelligeres, diceresq; omnibus, ut sciant, quòd animæ, quas specialiter amo, & reliquæ omnes, debeant esse adeò humiles, ut non attentent tam admiranda, nisi ego ipsas prius disponam, & vocem; aliàs enim errarent, si secus facerent. Hæc est, Anima, declaratio mysteriorum, quæ vidisti, & tibi acciderunt.

—s(*.*)s—

CAPUT XIII.

Quomodo Sancti, & præsertim Fundatores Religionum illam rogaverint, ut commendaret DEO Communitates ipsius commissas, & de nonnullis horrendis rebus, quæ illi quoad hoc evenerunt.

Sancti Cæli incole, Patroni quarundam Communitatum, quæ sunt in terra, præsertim Fundatores Religionum, videbant magnas gratias & favores, quos DEVS exhibebat Marinæ de Escobar, ac efficacem ipsius orationem, nec non, quibus necessitatibus propter eam mederetur. Et quando, DEO volente, illam visitabant, rogabant ipsam, ut succurreret ijs, qui ipsorum cura erant commissi, tum precibus, tum monitis, quæ illi suggererant.

§. I.

Quandam vice illam invisit Gloriosus Apostolus S. Petrus, dicendo ipsi: Veni,

rogaturus te, ut diligenter commendes DEO Sanctam Ecclesiam Catholicam, & Pontificem; qui tunc erat Clemens Octavus; indicando nobis hæc ratione curam, quam semper habet de Ecclesia, ac de Pontificibus Romanis, suis Successoribus. Quod ipsi magis manifestavit aliàs (anno 1600.) quando illam visitavit Sanctissima Virgo, stipata gloriosis Apostolis Sancto Petro, & Sancto Paulo: Qui, inquit, me rogabant, ut impetrarem à DEO, pro sede Apostolica, quandam gratiam temporalem, quæ concernebat ipsius ditionem, ac auctoritatem, & præcipuè Gloriosus Sanctus Petrus instantius id petebat. Audivi statim Beatissimam Virginem respondentem graviter: Est res digna consideratione, quia si id concedatur, patientur damnum patiens.